

«Άφρον, ταύτη τη νυκτί την ψυχήν σου απαιτούσιν από σου· α δε ητοίμασας τίνι ἔσται;»

Ορθοδοξία / Ιερός Ἀμβων

π. Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, Ιεροδιάκονος Ιεράς Μητροπόλεως Ταμασού και Ορεινής, Θεολόγος

Ο παραβολικός λόγος του Χριστού, μας αποκαλύπτει και πάλι την κατάσταση της ψυχής που έχει αφεθεί στην πλεονεξία. Η εύφορη χρονιά αυξάνει τη σοδιά, η οποία δεν χωράει στις αποθήκες του πλουσίου. Τότε αποφασίζει να γκρεμίσει τους αποθηκευτικούς χώρους και να φτιάξει μεγαλύτερους που θα χωρούν τα αγαθά. Εμπόδιο στα σχέδιά του γίνεται ο ξαφνικός θάνατος. Η παραβολή αυτή είναι μια σκληρή απάντηση σε όλους εκείνους που αρέσκονται να εμπιστεύονται τον εαυτό τους στα υλικά, εφήμερα, και φθαρτά αγαθά του κόσμου τούτου. Ο Χριστός λέγοντας την παραβολή αυτή δεν έχει τίποτε εναντίον του πλούτου και των υλικών αγαθών, άλλωστε αυτός είναι ο δημιουργός όλων των αγαθών. Αλλά επισημαίνει και καυτηριάζει την αφροσύνη του ανθρώπου, ο οποίος πλεονεκτικά προσκολλάτε στην απόκτηση πλούτου και υλικών αγαθών.

Πρόκειται για την πολύ γνωστή παραβολή που ο Κύριος μιλάει για τον άνθρωπο εκείνο που είχε πολλά χωράφια και τα είδε λίγο πριν το θερισμό να είναι γεμάτα με

καρπούς. Κι αφού έκανε αυτή την παρατήρηση, άρχισε να σκέφτεται τι θα κάνει, μιας και καρποφόρησαν τόσο πλούσια τα χωράφια του. Σκεφτόταν να γκρεμίσει τις αποθήκες του και στη θέση τους να φτιάξει καινούριες για να μαζέψει εκεί όλη τη σοδειά της χρονιάς. Έτσι θα ήταν ήσυχος στο μέλλον, θα είχε εξασφαλισμένα τα εισοδήματά του, και θα κάλυπτε τις ανάγκες του χωρίς προβλήματα. Και ενώ τα σκεφτόταν αυτά, άκουσε τη φωνή του Θεού να του λέει: «Άφρον, ταύτη τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ· ἃ δὲ ἠτοίμασας τίνι ἔσται;».

Όλα αυτά που μας περιγράφει ο Χριστός μας μέσα από αυτή την παραβολή, δεν είναι τίποτα άλλο από σκέψεις που έκανε ο άφρονος πλούσιος για το μέλλον του. Φανταστείτε πόσο πολύ θα είχε ζαλίσει το μυαλό του με όλους αυτούς τους λογισμούς, και συνάμα πόσο μεγάλο άγχος θα είχε προκειμένου να τακτοποιήσει την σοδειά από τα χωράφια του.

Ο πλούσιος του σημερινού Ευαγγελίου είναι μία κλασική περίπτωση ανθρώπου που δεν έχει την ελπίδα του στον Θεό, αλλά στα πλούτη του. Από την ζωή του απουσιάζει ο Θεός και ο συνάνθρωπος. Έφθασε στο σημείο να πιστέψει ότι τα αγαθά που μάζεψε δεν θα τελειώσουν ποτέ, δεν θα του τα αφαιρέσει κανείς και προετοιμάζει τα σχέδια της μελλοντικής του ευτυχίας. Μίας ευτυχίας που στηρίζεται σε κάτι εφήμερο, αφού τίποτα δεν είναι σίγουρο από αυτά που μας δίνει ο κόσμος αυτός.

Ο Άγιος Κλήμης ο Αλεξανδρεύς, αποκαλύπτει ποιός είναι ο πραγματικά πλούσιος: «Πλούσιος δεν είναι όποιος κατέχει, αλλά όποιος μεταδίδει. Και αυτή που καθιστά μακάριο τον άνθρωπο δεν είναι η απόκτηση των υλικών αγαθών, αλλά η μετάδοσή τους». Μακάριος άνθρωπος, λοιπόν, είναι εκείνος που ευχαριστείται προσφέροντας και βοηθώντας τους άλλους, κινούμενος από αισθήματα αγάπης και αληθινής φιλανθρωπίας.

Αυτήν την μετά θάνατον ζωή, έρχεται να θυμίσει στον πλούσιο ο ίδιος ο Θεός λέγοντάς του: «Άφρον, αυτή τη νύχτα θα παραδώσεις τη ζωή σου. Αυτά λοιπόν που ετοιμάσες σε ποιον θα ανήκουν;». Ο Θεός του θυμίζει την μετά θάνατο ζωή για να τον ξυπνήσει. Για να τον οδηγήσει στην επίγνωση της κατάστασής του. Για να τον κάνει να καταλάβει ότι δεν μπορεί να ζει μόνος του, χωρίς να νοιάζεται για τους συνανθρώπους του. Ό,τι έχουμε στη ζωή μας είναι δώρο του Θεού. Σαν δώρο του Θεού, λοιπόν, ας τοέχουμε καιως ευλογία δική Του. Η σωτηρία και η πνευματική πρόοδος δεν εξασφαλίζονται λοιπόν σε τεχνητά περιβάλλοντα όπου μοιάζουν οι συνθήκες να είναι οι ιδανικές αλλά τελικά αφύσικες.

Ο Ιησούς κλείνει την παραβολή με το ερώτημα «ἄ δὲ ἠτοίμασας τίνι ἔσται;», για να μας διδάξει την βεβαιότητα του θανάτου. Διότι, όταν ξεχάσουμε τον θάνατο, ερχόμαστε πιο γρήγορα στην πραγματικότητά του. Η ματαιότητα των ανθρωπίνων πραγμάτων είναι τόσο αληθινή. Όσο πλούτο και να μαζέψει κάποιος, όσες αποθήκες και να κτίσει για να αποθηκεύσει τον πλούτο, το μόνο σίγουρο είναι ότι θα γευθεί κάποια στιγμή τον θάνατο. Όταν θα έλθει αυτός ο ανεπιθύμητος επισκέπτης, ο θάνατος, κανένα υλικό αγαθό δεν θα μπορέσει να αναστείλει το πέρασμα στην άλλη ζωή. Τα πάντα θα λησμονηθούν. Μηδαμινή και τιποτένια η αξία των κοσμικών δεδομένων που προσπαθούμε διαρκώς να ανακτήσουμε μπροστά στο φάσμα του θανάτου και στην ανατολή της αιωνιότητας. Η μοναδική αλήθεια που θα λάμψει είναι η γνωστή ρήση από τον σοφό Εκκλησιαστή «ματαιότης ματαιοτήτων, τα πάντα ματαιότης». Ας κάνουμε τη μνήμη του θανάτου καθημερινή τροφή της ψυχής μας, για να μη μας εμπαίξει ο διάβολος και βρεθούμε κι εμείς κάποια νύχτα, σαν τον πλούσιο της παραβολής, η κάποια μέρα μπροστά στο θάνατο, χωρίς ετοιμασία και χωρίς «ένδυμα γάμου».

<https://bit.ly/3gm8zXi>